

ACC. N:R M. 10255: 75.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

Landskap: *Skåne*

Upptecknat av: *Olga Elberson*

Härad: *Bjäre*

Adress: *Ekelid Stav*

Socken: *Stav*

Berättat av:

Uppteckningsår: *1947*

Född år *1876 Småryd Stav*

Specialfråga 13
Magiska skyddsmedel

N. No. spec. fr. 13.

Det var en gammal sko att stål skyddade
mot barjehanda trolldom, så till de lades
mågon stålbit i grunden till ett hus, när
det byggdes. Och över ingångsdörren sattes
stål i båggen för att främmande som kom-
mo igenom den inte skulle kunna göra be-
sett folk något ont. I gamla staller har man
kunnat finna hål borrarade in i spilt-
stolparna, de hålen voro fyllda med stål-
flikor och dyvelsträck, det skulle bara för
att inte stävar skulle kunna göra hästarna
något ont. När kon mjölkades första gången
efter kalvingen skulle det vara något
stål i spensken kniv seks o. l. d. för att
inte kon eller kalven skulle komma ut
för trolldom. För man ut och gick och kom
ut för lyckgubbar och inte kunna finna
vägen, skulle man bara kasta sin kniv

av Stål mot dem och strax hittade man
bågen. Det hjälpte också om man bände
förrän arvig och lärste Fader bär bakvänt,
Det senare som ska förligget under tiden
hade de hunnet ända sig och ^{kyrsta} sålde se
rätta bågen. I den gamla bogen om "Ejuroby
horn och pipa" berättade ju också Eickleren
sin slidkniv efter folken. Vilken egenkap
Stålet skulle ha för att städ komma den
na berkan har jag inte hört.
Att det skulle finnas några särskilt heli-
ga städ ha vi inte hört om talas här.
Länens bär anses vara näringsrika och an-
vändas till Raebursöl. Hållok på eneris med
bär är bäl och näringsrika. Under det
svåra året 1917, när det var dålig gröda
och ont om foder och säd på vinteren,
fanns det lantbrukare som födde sina

3/

ACC. N. R. M. 10255:3.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

Kreatur med djung och firhackat en-
ris, och födde upp blivu med arkok på
enris. Vid begravingar stös firhackad
enris på bagen framför husen, där likta-
get skall passera för att ära den döde.

I tiden att det brukades med sandade
golv beströddes golven om söndagarna
och andra festliga tillfällen med firrepat
enris bakert, så länge det inte var helt fram-
pat. Om enriset har större kraft till rökning
än annat ris, beh jag inte. Men enrisrökt
skinka och korv smakar bättre.

De ot horn gjordes för hornskedar. Mindre
horn användes till kruthorn och dihorn.
De skinn ~~tröddes~~ syddes en näpp, vilken
tröddes på den smala ändan på hornet,
om det var små lamm eller grisar som inte
kunde få di av modern, gavs dem mjölk

41/
genom dylika horn med knapp. De lammen
kallas "deggalammen" och äro mycket felna
isynnerhet mot den som brukar mata dem,
de följa efter som en hund, de äro inte
lätta att sedan lära dricka riktigt.

Sax näs och kniv. Kärestan aldrig gif
Saxen klipper, näsen sticker, kniven skär,
kärleken i sär.

Att peka finger åt en meniska anses att häna
den, och peka finger att skapade fing är
att häna skaparen.

Att lägga kniven med eggen uppåt kan
göra att den som förberett kommer kan skada sig.

Av samma orsak bör man inte räkna kniv
eller saxen med spetsen mot någon.
Om yxa skall man aldrig låta sitta kvar
i träet utan taga den ut och lägga den
med flatvidan neråt, efter användningen.

Skulle händelsevis en gravid kvinna komma och få se det hon det barn hon går med få "harskär". Men är hon så förståndig, att hon bet ett hon skall gå fram och hugga kvar igenom och lägga den riktigt, så har Froldommen ingen berkan.

En räfsa skall man aldrig sätta med huvudet ner, skulle någon komma att stampa på den, får den ett slag i huvudet. Av samma anledning skall också ugnrakar ställas med bakhuvudet upp. Ligger man dem ner skall räfsor pinnarna gånda neråt, likaså rakar. Däremot skall en höfjuga alltid sätta med huvudet ner, för att den inte skall kunna falla ihull och skada någon.